

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobkyně: **REALMEDIA s. r. o.**
sídlem Bellova 504/1, Brno
zastoupená advokátkou Mgr. Ditou Křápkovou
sídlem Lipová 727/5a, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2018, č. j. JMK 90635/2018, sp. zn. S-JMK 69333/2018 OD

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Magistrát města Brna, odbor dopravy, rozhodnutím ze dne 29. 3. 2018, č. j. MMB/0139499/2018, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 42b

odst. 1 písm. d) zákona č. 19/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Jeho se žalobkyně dopustila tím, že dne 25. 1. 2017 odstranila zakrytí reklamy provedené podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích na 22 výlepových plochách umístěných na pozemních p. č. 562/1, p. č. X a p. č. 558/3, vše v k. ú. Komárov, nacházejících se v ochranném pásmu silnice I/41 „Brno – dálniční přivaděč Brno – jih“ při ulici Hněvkovského v Brně. Za toto jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 150 000 Kč (výrok č. I) a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč (výrok č. II).

2. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že odstranění zakrytí předmětných ploch předcházela výzva žalovaného ze dne 18. 7. 2016 k okamžitému odstranění sedmi reklamních zařízení ze silničního ochranného pásma silnice I/41 „Brno – dálniční přivaděč Brno – jih“. Dne 29. 11. 2016 bylo na základě výzvy provedeno zakrytí těchto reklamních zařízení žalovaným. Žalobkyně postup žalovaného považovala za nezákonný. Ze znaleckého posudku zpracovaného dne 20. 1. 2017 znalcem Ing. L. J. vyplývá, že předmětná reklamní zařízení se nachází v souvisle zastavěném území. Žalobkyně se proto rozhodla zakrytí předmětných reklamních zařízení dne 25. 1. 2017 odstranit, což v průběhu řízení nijak nerozporovala.
4. Z § 5 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, vyplývá, že kdo se veřejně nebo ve styku s jinou osobou přihlásí k odbornému výkonu jako příslušník určitého povolání nebo stavu, dává tím najevo, že je schopen jednat se znalostí a pečlivostí, která je s jeho povoláním nebo stavem spojena. Žalobkyni proto nelze klást za vinu, že vycházela ze závěru znaleckého posudku. Tato okolnost vylučuje úmysl ve formě zavinění. Žalobkyně úmyslně neporušila zákonem chráněný veřejný zájem, ani o porušení veřejného zájmu z její strany nevěděla.
5. Namítla, že uložená pokuta je nepřiměřená a likvidační. Napadené rozhodnutí nezdůvodňuje, z jakých konkrétních okolností správní orgán vycházel při uložení pokuty. Nebyla dostatečně zohledněna majetková situace žalobkyně.
6. Navrhla proto, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že znalecký posudek zpracovaný Ing. L. J. považuje za nesprávný a nelze ho využít při posuzování subjektivní stránky správního deliktu. Žalobkyně má znát právní předpisy, proto jí lze přičíst jednání bez odborné péče. Poukázáním na znalecký posudek se žalobkyně nemůže zbavit odpovědnosti za spáchaný správní delikt.
8. Námitku nepřiměřené výše pokuty uplatnila žalobkyně poprvé až v projednávané žalobě. Žalovaný výši pokuty považuje za adekvátní a přiměřenou.
9. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Ústní jednání

10. Při ústním jednání dne 16. 7. 2020 účastníci setrvali na svých stanoviscích obsažených v předchozích písemných podáních.
11. Žalobkyně zdůraznila, že byla přesvědčena o zákonnosti odstranění zakrytí. V době podání žaloby nebyla situace jednoznačná, domnívala se, že po novelizaci zákona o pozemních komunikacích má k dispozici pětiletou lhůtu pro odstranění reklamních zařízení. Je tedy nutné zohlednit subjektivní stránku jejího jednání, zejména fakt, že mapový podklad k výzvě žalovaného jí byl doručen až po odstranění zakrytí. Vycházela ze znaleckého posudku, v němž znalec konstatoval, že se předmětné reklamní zařízení nachází mimo souvisle zastavěné území obce. Nelze jí tedy jako přitěžující okolnosti přičítat jednání v přímém úmyslu. Pokuta je podle žalobkyně nepřiměřená, jelikož se nachází ve špatné ekonomické situaci. To dokládala účetními výkazy založenými na č. l. 29 – 32 soudního spisu.
12. Podle žalovaného jsou nové argumenty žalobkyně nepřipustné. Žalobkyně obdržela několik výzev k odstranění reklamního zařízení (8. 8. 2016, 14. 9. 2016 a 26. 10. 2016), přičemž vymezení ochranného pásma nezpochybňovala. Proti zakrytí provedenému žalovaným mohla žalobkyně brojit návrhem na vydání předběžného opatření v zásahové žalobě směřující proti výzvě žalovaného. Nebyla však oprávněna svévolně zakrytí odstraňovat. Zákonnost výzvy k odstranění reklamního zařízení i znalecký posudek Ing. J. byl řešen v rozsudku č. j. 30 A 169/2017-90, který se týkal zásahové žaloby. V předmětném soudním řízení žalobkyně uváděla, že jí reklamní zařízení generují zisk 3000 Kč denně, nelze tedy hovořit o likvidačním charakteru pokuty.
13. Soud konstatoval obsah soudního a správního spisu a provedl dokazování účetními výkazy založenými na č. l. 29-32 soudního spisu, z nichž má vyplývat špatná ekonomická situace žalobkyně. Soud neprováděl dokazování listinami, které jsou součástí správního spisu, a které byly připojeny k žalobě (č. l. 8-28), k námitce podjatosti (č. l. 57-61), resp. zaslány soudu zástupkyní žalobkyně dne 11. 9. 2018 (č. l. 39). Dokazování nebylo prováděno ani listinami, které byly vydány v soudním řízení vedeném o zásahové žalobě žalobkyně pod sp. zn. 30 A 169/2017, včetně kasační stížnosti, jejího doplnění a rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 As 214/2018, neboť tyto listiny jsou účastníkům řízení známy a rovněž soudu jsou známy z úřední činnosti; není tedy pochyb o tom, co je jejich obsahem.
14. Při jednání vznesla žalobkyně návrh na provedení důkazu účastnickým výsledkem jednatele žalobkyně za účelem ověření subjektivní stránky jednání a výsledkem znalce Ing. J. Soud předmětné důkazní návrhy zamítl. Měl za to, že nejsou splněny podmínky pro provedení účastnického výsledku jednatele plynoucí z § 131 odst. 1 ve spojení s § 126a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s., neboť okolnosti svědčící o subjektivní stránce deliktního jednání lze zjistit ze správního spisu. Nadbytečným byl podle soudu rovněž výslech znalce, neboť jak již bylo vysvětleno v rozsudku č. j. 30 A 169/2017-90, znalec Ing. J. v předmětném posudku nepřihlédl k definici souvisle zastavěného území podle zákona o pozemních komunikacích, proto jeho odborné závěry nelze akceptovat; jeho výslech by proto byl neúčelný.

V. Posouzení věci soudem

15. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
16. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
17. Úvodem se soud zabýval návrhem žalobkyně na přerušení řízení, resp. na posouzení zákonnosti postupu žalovaného spočívajícího v zakrytí předmětných reklamních zařízení. Zákonnost postup žalovaného potvrdil soud již v rozsudku ze dne 17. 5. 2018, č. j. 30 A 169/2017-90, vydaného v řízení o zásahové žalobě proti výzvě k odstranění reklamních zařízení. Soud žalobu z části odmítl pro opožděnost a z části zamítl pro nedůvodnost. Proti rozsudku brojila žalobkyně kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 3. 2019, č. j. 5 As 214/2018-48, zamítl. S ohledem na skutečnost, že soud rozhodoval až poté, co bylo ve věci rozhodnuto Nejvyšším správním soudem, se návrhu žalobkyně na přerušení řízení stal bezpředmětný. Ze závěrů rozsudků č. j. 30 A 169/2017-90 a č. j. 5 As 214/2018-48 soud vycházel i v nyní projednávané věci. Ostatně ani zástupkyně žalobkyně při jednání nezpochybňovala, že v současnosti již byla otázka zákonnosti postupu žalovaného při vydání výzvy s konečnou platností vyřešena a je nutno z citovaných rozsudků vycházet.
18. K námitce podjatosti uplatněné žalobkyní dne 24. 10. 2018 soud podle § 8 odst. 5, věta třetí, s. ř. s. nepřihlížel, neboť jak sdělil žalobkyni přípisem ze dne 29. 10. 2018 (č. l. 63-64), námitka byla uplatněna opožděně.
19. Soud se dále zabýval uplatněnými žalobními námitkami. Nejprve námitkou nenaplnění znaků správního deliktu [bod V. A) rozsudku], poté námitkou nepřiměřené výše uložené pokuty [bod V. B) rozsudku].

V. A) Námitka nenaplnění znaků správního deliktu

20. Žalobkyně namítla, že k odstranění zakrytí předmětných reklamních ploch přistoupila na základě závěrů obsažených ve znaleckém posudku, proto není naplněna subjektivní stránka deliktu.
21. Podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, se právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že „*odstraní nebo poškodí zakrytí reklamy provedené podle § 25 odst. 11 nebo podle § 31 odst. 9 nebo 10*“. Za předmětný správní delikt se podle § 42b odst. 6 písm. b) zákona uloží pokuta do 300 000 Kč.
22. Citovaná právní úprava postihu porušování právních povinností stanovených zákonem o pozemních komunikacích je založena na objektivní odpovědnosti právnické osoby za správní delikt. Obligatorním znakem skutkové podstaty předmětného správního deliktu tedy není zavinění. K vyvození odpovědnosti žalobkyně tak postačuje samotný fakt odstranění nebo poškození zakrytí reklamy provedené podle § 25 odst. 11 nebo podle § 31 odst. 9 nebo 10 zákona (přiměřeně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2011, č. j. 1 As 112/2010-52, ze dne 31. 7. 2015, č. j. 1 As 159/2015-27 nebo ze dne 12. 12. 2003, č. j. 5 A 110/2001-34). Nepřihlíží se k okolnostem subjektivní povahy. Vyžadováno je pouze to, aby existovalo určité protiprávní jednání, jeho negativní následek a příčinná

souvislost mezi tímto jednáním a následkem (rozsudek Nejvyššího správního soudu 9. 7. 2009, č. j. 7 As 17/2009-61).

23. K naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pozemních komunikacích dojde tehdy, pokud právnická nebo podnikající fyzická osoba odstraní nebo poškodí zakrytí reklamy provedené podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, a to bez ohledu na zavinění. V daném případě žalovaný vydal dne 18. 7. 2016 výzvu k odstranění reklamního zařízení podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, na niž žalobkyně nereagovala, proto žalovaný přistoupil dne 7. 11. 2016 k zakrytí reklamy. Následně žalobkyně dne 25. 1. 2017 sama odstranila zakrytí svých 22 reklamních zařízení. Není tedy sporu o tom, že se žalobkyně jednání naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pozemních komunikacích dopustila. Otázku zavinění tak správní orgány s ohledem na objektivní odpovědnost nebyly povinny posuzovat, jak správně uvedl správní orgán I. stupně na str. 6 prvostupňového rozhodnutí.
24. Odpovědnosti za spáchaný správní delikt se nelze zbavit ani odkazy na závěry znaleckého posudku Ing. J., neboť jak bylo vysvětleno výše, pro naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu je rozhodující toliko fakt, že žalobkyně odstranila zakrytí učiněné podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích.
25. Námitka nenaplnění skutkové podstaty správního deliktu tak není důvodná.

V. B) Námitka nezákonnosti uložené pokuty

26. Žalobkyně namítala nepřiměřenost uložené pokuty, zejména nesprávné zohlednění přitěžujících okolností ve formě úmyslu, resp. likvidační výši pokuty.
27. Soud se proto dále zabýval zákonností (přiměřeností) uložené pokuty. Tato otázka do značné míry souvisí s odůvodněním výše pokuty ze strany správního orgánu. Pokud se totiž pokuta pohybuje v zákonem stanoveném rozmezí a je řádně odůvodněna, nemůže správní soud z pohledu zákonnosti její výši zpochybňovat. Platí, že ukládání sankcí za správní delikt je projevem volného uvážení správních orgánů, přičemž soudní přezkum správního uvážení je z podstaty věci zásadně omezen. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, zmínil, že není v pravomoci soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce, pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, publikovaný pod č. 225/2004 Sb. NSS). Při zkoumání výše pokuty je kromě rozpětí zákonné sazby sankce nutno přihlédnout i ke konkrétním skutkovým okolnostem věci (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS).
28. Z judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu sp.

zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.)). Jak uzavřel Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku č. j. 1 Afs 1/2012-36: „[p]ři hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nabrání správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takřikajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“

29. Správní orgány při určení výše pokuty postupovaly podle § 42 odst. 6 písm. b) zákona o pozemních komunikacích, podle kterého je za spáchaný správní delikt možné uložit pokutu do výše 300 000 Kč. Předmětná úprava přitom do současnosti nedostala změny.
30. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí přihlédl k závažnosti správního deliktu, ke způsobu spáchání a k okolnostem, za nichž byl delikt spáchán. Uvedl, že při stanovení výše pokuty přihlédl ke značné společenské škodlivosti spočívající ve významném porušení zákona, neboť šlo o odstranění zakrytí u 22 reklamních ploch. Jako přítěžující skutečnost zohlednil správní orgán I. stupně dále jednání žalobkyně ve formě přímého úmyslu. Pokutu uložil v polovině horní hranice sazby (150 000 Kč) a uzavřel, že není likvidační a nepředstavuje nepřiměřený zásah do podnikatelské činnosti žalobkyně.
31. Vzhledem k tomu, že podstatou podaného odvolání byla především polemika žalobkyně se zákonností výzvy ze dne 18. 7. 2016, nikoliv námitky ohledně nesprávného posouzení subjektivní stránky jednání žalobkyně či námitky zpochybňující výši uložené pokuty, žalovaný v napadeném rozhodnutí v podstatě převzal úvahu správního orgánu I. stupně o výši uložené pokuty.
32. Žalobkyně v podané žalobě i při ústním jednání zpochybňovala především správnost posouzení subjektivní stránky vytýkaného jednání. Soud se však s její argumentací neztotožnil. Dovozuje-li žalobkyně, že odkaz na závěry znaleckého posudku Ing. J. může zvrátit její přímý úmysl, mýlí se. Pokud vědomě nerespektovala výzvu správního orgánu ze dne 18. 7. 2016, resp. následné zakrytí reklamy žalovaným provedené v souladu s § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, musí nést následky svého jednání v podobě odpovědnosti za spáchaný správní delikt. Jak přílehlavě podotkl zástupce žalovaného při ústním jednání, žalobkyně měla v době deliktního jednání k dispozici právní prostředky, jak odstranění zakrytí zabránit. Návrhem na vydání předběžného opatření v řízení o zásahové žalobě směřující proti výzvě ze dne 18. 7. 2016 se mohla domáhat odstranění negativních účinků spojených s předmětnou výzvou (takový návrh žalobkyně podala až dne 9. 8. 2017, tedy poté, co žalovaný dne 3. 8. 2017 opětovně zakryl předmětná reklamní zařízení; usnesením ze dne 23. 8. 2017, č. j. 30 A 169/2017-34, bylo jejímu návrhu vyhověno a soud žalovanému přikázal odstranit provedené zakrytí a zdržet se dalších zásahů do reklamních zařízení). Žalobkyně nicméně zakrytí svých reklamních zařízení, k němuž došlo na základě výzvy ze dne 18. 7. 2016, vědomě nerespektovala, k čemuž si obstarala znalecký posudek podporující její nesprávný náhled na věc. Svěvolně a v rozporu se zákonem zakrytí reklamy odstranila, namísto aby využila příslušné právní prostředky obrany; jednala tedy v přímém úmyslu odstranit zakrytí provedené správním orgánem na podkladě výzvy dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. Musí proto nyní nést negativní následky svého jednání (sankci za předmětný správní delikt). Odborné vyjádření třetí osoby, které navíc chybně vycházelo z definice zastavěného

území podle stavebního zákona, nikoliv z definice souvisle zastavěného zákona podle zákona o pozemních komunikacích (v podrobnostech viz rozsudek č. j. 30 A 169/2017-90), nemůže zavinění žalobkyně nijak snižovat. Žalobkyně je nicméně oprávněna domáhat se po znalci náhrady škody u soudů v občanském soudním řízení. Soud tak souhlasí se správnými orgány, že zavinění ve formě přímého úmyslu bylo žalobkyni přičitatelné a bylo jej možné považovat za přitěžující okolnost při ukládání sankce.

33. K likvidačnosti pokuty soud nejprve uvádí, že ani tato námitka nebyla předmětem podaného odvolání. Žalovaný proto na straně 4 napadeného rozhodnutí pouze obecně shrnul, že pokuta je adekvátní a není likvidační. Vycházel přitom zejména ze skutečností jemu známých z úřední činnosti. Při jednání soud k ekonomické situaci žalobkyně provedl dokazování některými účetními výkazy vztahujícími se k roku 2018 (stav k 7. 8. 2018). Plyne z nich, že hospodářský zisk žalobkyně za danou část roku 2018 činil 307 997,06 Kč. Jakkoli žalobkyně doplňovala, že tento údaj musí být ještě zohledněn o nezaúčtovaný náklad ve výši 526 769 Kč připadající na nájem za reklamní zařízení hrazený statutárnímu městu Brnu, tento náklad nebyl doložen žádnými relevantními doklady, proto soud vycházel toliko z údajů obsažených ve výsledovce. Převís přijatých faktur nad vydanými fakturami za předmětné období ani doložený pohyb na účtu žalobkyně bez dalšího nesvědčí o likvidačnosti uložené pokuty. Přestože se zůstatek provozního účtu žalobkyně pohybuje v záporných hodnotách, lze usuzovat, že se jedná o jev setrvalý. Dlouhodobá nepříznivá ekonomická situace žalobkyně je řešena formou půjček od jednatele a podnikání žalobkyně i přes nedobrou ekonomickou situaci dále pokračuje. Soud navíc doplňuje, že předmětné ekonomické ukazatele nedokládají komplexní hospodářskou situaci žalobkyně, ani její vývoj v následujících obdobích. Zohlednit je nutno rovněž fakt, že žalobkyně odkrytím reklamních zařízení dosáhla příjmů z nájmu reklamních zařízení, které nepochybně mohou postačovat k úhradě uložené pokuty. Podle jejího vlastního vyjádření k návrhu na vydání předběžného opatření ze dne 9. 8. 2017 ve věci 30 A 169/2017, žalobkyně ztrácí zisk z nájemného účtovaného jeho klientům ve výši 3 000 Kč denně. Pokud by odstranění zakrytí skutečně generovalo zisk 3000 Kč denně a trvalo by až do 3. 8. 2017, kdy došlo k opětovnému zakrytí reklamních zařízení žalovaným, tj. více než 6 měsíců, přesahoval by příjem z nájmu reklamních zařízení několikanásobně výši uložené pokuty. Podle soudu tak nelze hovořit o likvidačnosti uložené pokuty.
34. Soud proto uzavírá, že úvahy správních orgánů ohledně výše uložené pokuty obstojí. Správní orgány dostatečně zohlednily závažnost deliktu, způsob jeho spáchání, jeho následky i okolnosti, za nichž byl delikt spáchán. Pokuta byla uložena v zákonném rozmezí a není nepřiměřená.
35. Námitka tedy není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto

nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. července 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu